

Τίμων ο μισάνθρωπος (Λουκιανός)

Ο Τίμων ο Αθηναίος, ο παροιμιώδης μισάνθρωπος, σύμφωνα με πληροφορίες που μας διασώζονται από την αρχαιότητα, ήταν γιος του Εχεκρατίδη από τον δήμο Κολυττό και έζησε τον καιρό του Πελοποννησιακού Πολέμου. Ο Αριστοφάνης, ο Πλούταρχος και άλλοι αρχαίοι συγγραφείς, τον αναφέρουν. Ο Νεάνθης ο Κυζικινός μάλιστα, του 3ου αιώνα π.Χ., είχε γράψει την βιογραφία του. Οι κωμωδιογράφοι, επίσης τον χρησιμοποιούσαν, για να πλάσουν ανάλογους τύπους: Ο Φρύνιχος τον Μονότροπο, ο Αντιφάνης τον Τίμωνα, ο Μένανδρος τον Δύσκολο.

Ο Πλούταρχος, μας λέει ότι ο μόνος άνθρωπος που ο Τίμων τότε τότε συναντούσε, γιατί ασπάστηκε κι αυτός τον ίδιο τρόπο ζωής, ήταν κάποιος με το όνομα Ασήμαντος -μισάνθρωπος κι αυτός. Και σ' αυτόν όμως, δεν χαριζόταν. Κάποτε, στη γιορτή προς τιμήν των νεκρών, έτρωγαν μαζί, όταν ο Ασήμαντος είπε: «Τίμων, πόσο ωραίο είναι το συμπόσιό μας». Για να λάβει την απάντηση απ' τον Τίμωνα: «Θα ήταν, αν δεν ήσουν κι εσύ εδώ». Μας λέει ακόμη ο Πλούταρχος, ότι ο Τίμων παρουσιάστηκε στην εκκλησία του δήμου κι αφού ανέβηκε στο βήμα, είπε στους κατάπληκτους Αθηναίους: «Άνδρες Αθηναίοι, γνωρίζετε ότι έχω ένα κτήμα στον Υμηττό κι ότι σ' αυτό υπάρχει μια συκιά, απ' την οποία πολλοί έως τώρα κρεμάστηκαν. Επειδή λοιπόν, σκοπεύω να χτίσω μια καλύβα κι αποφάσισα να την κόψω, θέλω να σας το ανακοινώσω, για να σπεύσουν να κρεμαστούν, όσοι από εσάς θέλουν».

Όπως λέγεται, έπεσε από μια αχλαδιά και κτύπησε το πόδι του, αλλά επειδή δεν θέλησε να δεχτεί γιατρό, πέθανε από γάγγραινα. Τάφηκε κοντά στη θάλασσα, στον δρόμο από τον Πειραιά για το Σούνιο. Το κύμα έκανε τον τάφο του δυσπρόσιτο στους ανθρώπους και η επιτύμβια επιγραφή που αποδίδεται σ' αυτόν, λέγεται πως είναι γραμμένη απ' τον ίδιο: «Αφήνοντας μια άθλια ζωή, αναπαύομαι εδώ πέρα. Τ' όνομά μου δεν πρόκειται να το μάθετε και να πάτε στον κόρακα». Μια άλλη επιγραφή που έχει διασωθεί και ανήκει στον επιγραμματοποιό Ηγήσιππο, γράφει: «Βάτα και γαϊδουράγκαθα τον τάφο μου τον ζώνουν και πιο κοντά αν θες να 'ρθείς, τα πόδια σου ματώνουν. Ο Τίμων ο μισάνθρωπος εδώ έχει καταλύσει. Και τώρα δρόμο, αρκετά, μ' όσα μ' έχεις στολίσει» (Παλατινή Ανθολογία, VII 320).

Ο Λουκιανός λοιπόν, είχε στα χέρια του την σχετική παράδοση και με την φαντασία του και την ευρηματικότητά του, έδωσε την δική του πλοκή στο έργο.

Διαβάζουμε στον Λουκιανό, ότι ο Τίμων έγινε μισάνθρωπος εξ αιτίας τής αχαριστίας των φίλων, που του έφαγαν τα λεφτά και μετά του γύρισαν την πλάτη. Γι' αυτό αποτραβήχτηκε στους πρόποδες του Υμηττού, όπου ζούσε καλλιεργώντας ένα μικρό χωράφι. Πιο κάτω, μας παρουσιάζει τον Τίμωνα, ν' ανακαλύπτει με την αξίνα του έναν θησαυρό, δώρο των θεών. Έχει έτσι την δυνατότητα πλέον, να δώσει ένα γενναίο μάθημα σε όλους εκείνους τους κόλακες, που σπεύδουν να τον συναντήσουν, μόλις αντιλαμβάνονται ότι ξανάγινε πλούσιος.

Αυτό το εύρημα του Λουκιανού, τα ξαναποκτημένα πλούτη, του έδωσε την ευκαιρία να πει διάφορες αλήθειες πάνω στον ανθρώπινο χαρακτήρα και τις αδυναμίες του. Να χτυπήσει και πάλι τους ψευτορήτορες και φιλόσοφους, τα παράσιτα και τους κόλακες και να χλευάσει την μικρότητα των θεών. Ο Λουκιανός, οπωσδήποτε χρωστά πολλά στην κωμωδία και στο σημείο ετούτο ο «Πλούτος» του Αριστοφάνη, του έδωσε ιδέες.

Ο διάλογος αυτός, που θεωρήθηκε από ικανούς κριτικούς ως το αριστούργημα του Λουκιανού, ανήκει στην πρώιμη σατιρική περίοδο του συγγραφέα (162-166 μ.Χ.). Και στα νεώτερα χρόνια πάντως, η μορφή τού Τίμωνα, όπως αποδίδεται από τον Λουκιανό, είχε επίδραση στους συγγραφείς. Ο Σέξπιρ έγραψε τον «Τίμωνα τον Αθηναίο» κι ο Μολιέρος τον «Μισάνθρωπο».

Τίμων ο μισάνθρωπος

[Η πλοκή τού έργου, εμφανίζει τον Τίμωνα να σκάβει με την αξίνα στο χωράφι του. Σε μια στιγμή, τον πιάνει το παράπονο και κοιτώντας προς τον ουρανό, διαμαρτύρεται στους θεούς και ειδικά στον Δία, για την αδικία που του συνέβη. Μιλάει με λόγια πικρά και σκληρά, στηλιτεύοντας την θεϊκή αδιαφορία και οκνηρία, που επέφερε και την απαξίωση των θεών απ' τους ανθρώπους. Ψηλά στον ουρανό (εκεί τοποθετεί ο Λουκιανός τους θεούς), ο Δίας κι ο Ερμής παρακολουθούν τον μονόλογο του Τίμωνα, συζητούν μεταξύ τους και σχολιάζουν τα λόγια του. Ο Δίας, αφού πληροφορείται απ' τον Ερμή, πως ο Τίμων, όσο ήταν πλούσιος δεν παρέλειπε να τιμά τους θεούς με θυσίες, αποφασίζει να του επιστρέψει τα πλούτη του (εδώ, ο Λουκιανός καταλογίζει στους θεούς

υστεροβουλία). Δίνει λοιπόν εντολή στον Ερμή, να πάρει μαζί του τον τυφλό Πλούτο και τον Θησαυρό και να επισκεφτούν τον Τίμωνα, παρ' ότι η Πενία έχει τις δικές της αντιρρήσεις κι αποφασίζει ν' αποχωριστεί τον Τίμωνα, παίρνοντας μαζί της τον Κόπο και την Σοφία. Ο Τίμων, σκάβοντας ανακαλύπτει τον θησαυρό και περιχαρής αποφασίζει να πάρει την εκδίκησή του απ' τους κόλακες, οι οποίοι μαθαίνοντας τα νέα, σπεύδουν να τον συναντήσουν...]

Τίμων: Από παντού τρέχουν σκονισμένοι και λαχανιασμένοι, γιατί μυρίστηκαν -δεν ξέρω από που- το χρυσάφι. Τί να κάνω λοιπόν; Ν' ανέβω σ' αυτόν τον βράχο και να τους διώξω με τις πέτρες, ή θα είναι μεγάλη παράβαση να τους μιλήσω για μια φορά και μόνο, για να πικραθούν ακόμα πιο πολύ, που περιφρονούνται; Νομίζω ότι αυτό είναι το καλύτερο. Ας τους υποδεχτώ λοιπόν... Για να δούμε, ποιός είναι ο πρώτος; Ο Γναθωνίδης* ο κόλακας, που προχθές, όταν του ζήτησα μια χάρη, μου έδωσε ένα σχοινί για να πάω να κρεμαστώ κι ας είχε ξεράσει, πολλές φορές, ολόκληρα βαρέλια κρασί στο σπίτι μου. Μα έκανε καλά που ήρθε. Θα βογκήξει πριν από τους άλλους.

[* Σε ελεύθερη απόδοση, τον φανταστικό χαρακτήρα του Σαγώνιδη, που επινοεί ο Λουκιανός, κάποιος σύγχρονος σατιρικός συγγραφέας, θα τον ονόμαζε «Σαγόνια» ή «Φαταούλα»]

Γναθωνίδης: Δεν το 'λεγα εγώ, πως οι θεοί δεν θα παραμελήσουν τον Τίμωνα, έναν τόσο καλό άνθρωπο; Γεια και χαρά Τίμωνα, ομορφάνθρωπε, γλυκύτατε και ανοιχτόκαρδε.

Τίμων: Γεια σου κι εσένα Γναθωνίδη, πιο αχόρταγε απ' όλα τα όρνια και πιο δόλιε απ' όλους τους ανθρώπους.

Γναθωνίδης: Πάντα σου αρέσει να πειράζεις τους ανθρώπους... Μα, πού είναι το συμπόσιο; Σου φέρνω ένα καινούριο τραγούδι, απ' τους διθυράμβους που γράφτηκαν τελευταία.

Τίμων: Όταν θα σε πλακώσω με το δικέλλι μου, θα τραγουδήσεις και μοιρολόγια και μάλιστα με πολύ πάθος.

[Ο Τίμων, λέγοντας αυτά τα λόγια, χτυπάει τον Γναθωνίδη.]

Γναθωνίδης: Τί είναι αυτό; Τίμωνα με χτυπάς; Είστε μάρτυρες, ω Ηρακλή, ωχ ωχ ωχ! Θα σε καταγγείλω στον Άρειο Πάγο για επικίνδυνες σωματικές βλάβες!

Τίμων: Λίγο ακόμα αν μείνεις εδώ, να είσαι σίγουρος ότι θα κατηγορηθώ για

φόνο.

Γναθωνίδης: Όχι, θα φύγω... Μα γιάτρεψέ με τουλάχιστον την πληγή, πασπαλίζοντας πάνω της λίγο χρυσάφι. Είναι πολύ αιμοστατικό αυτό το φάρμακο.

Τίμων: Ακόμα εδώ είσαι;

Γναθωνίδης: Θα φύγω. Κι εσύ όμως δεν θα καλοπεράσεις, που από καλός άνθρωπος που ήσουν, έγινες τόσο σκληρός.

Τίμων: Ποιός είναι αυτός ο φαλακρός που έρχεται; Α, ο Φιλιάδης είναι. Ο πιο σιχαμερός απ' όλους τους κόλακες. Κι αυτός πήρε από μένα ολόκληρα χωράφι και δύο τάλαντα προίκα για την κόρη του. Ήταν αμοιβή για τον έπαινο που μου έκανε, όταν κάποτε τραγούδησα και, ενώ όλοι σιωπούσαν, αυτός με παίνεψε πολύ, παίρνοντας όρκο ότι είμαι πιο μελωδικός κι απ' τους κύκνους. Όταν τις προάλλες με είδε άρρωστο και πλησίασα ζητώντας βοήθεια, με έδειρε για τα καλά, ο γενναίος αυτός άνδρας.

Φιλιάδης: Ω τι ντροπή! Τώρα τον μάθατε τον Τίμωνα; Τώρα έγινε ο Γναθωνίδης φίλος και συμπότης; Λοιπόν, καλά έπαθε, έτσι αχάριστος που είναι. Ενώ εμείς οι παλιοί γνώριμοι, παιδικοί φίλοι και συμπολίτες, μένουμε πίσω, για να μην φανούμε υπερβολικοί. Γεια σου αφέντη Τίμωνα. Κοίταξε πως να φυλαχτείς απ' αυτούς τους βρομερούς κόλακες, που είναι μόνο για τραπέζια και δεν διαφέρουν από τα κοράκια. Δεν πρέπει να έχει κανείς σήμερα εμπιστοσύνη σε κανέναν. Όλοι αχάριστοι και κακοί. Εγώ όμως, να, σου έφερα ένα τάλαντο, να το έχεις για τις επείγουσες ανάγκες σου κι έτυχε όπως ερχόμουν, ν' ακούσω που έχεις γίνει πάμπλουτος. Έχω έρθει λοιπόν, να σου δώσω τούτες τις συμβουλές, αν κι εσύ βέβαια είσαι τόσο σοφός και ίσως δεν θα σου χρειαστούν τα λόγια τα δικά μου, γιατί εσύ θα μπορούσες να συμβουλεύσεις ακόμα και τον σοφό Νέστορα.

Τίμων: Θα γίνουν αυτά, Φιλιάδη. Μα έλα λίγο πιο κοντά να σε περιποιηθώ κι εσένα.

[Ο Τίμων χτυπά τον Φιλιάδη.]

Φιλιάδης: Άνθρωποι, μου έσπασε το κεφάλι ο αχάριστος, επειδή τον συμβούλεψα για το καλό του.

Τίμων: Να, έρχεται και τρίτος: Ο ρήτορας Δημέας, που κρατάει ψήφισμα στα χέρια και λέει ότι είναι συγγενής μου. Αυτός, ενώ με δικά μου χρήματα πλήρωσε

16 τάλαντα για να μην μπει φυλακή επειδή χρωστούσε και δεν τα έδινε κι εγώ τον λυπήθηκα και τον ελευθέρωσα, όταν προχθές κληρώθηκε να μοιράζει τα θεωρικά* κι εγώ πήγα να ζητήσω το ποσό μου, είπε πως δεν με ήξερε για πολίτη.

[* Τα θεωρικά, ήταν χρήματα του δημοσίου ταμείου, που δινόταν κατά την αρχαιότητα σε άπορους Αθηναίους πολίτες για να μπορούν να παρακολουθούν θεατρικές παραστάσεις.]

Δημέας: Γεια σου Τίμωνα! Μεγάλη δόξα της γενιάς μας, στήριγμα της Αθήνας και προμαχώνα της Ελλάδος! Εδώ και ώρα, ο λαός και οι δυο βουλές, έχουν συγκεντρωθεί και σε περιμένουν. Πριν όμως, άκουσε το ψήφισμα που έχω γράψει για σένα: *«Επειδή ο Τίμων ο Εχεκρατίδης από τον Κολυττό, όχι μόνο καλός και αγαθός είναι, αλλά και σοφός όσο κανένας άλλος στην Ελλάδα, πράττει πάντα για την πόλη τα πιο σωστά κι επειδή έχει νικήσει στην Ολυμπία, την ίδια μέρα, στην πυγμαχία και στην πάλη, στο τρέξιμο, στο άρμα...»*.

Τίμων: Μα εγώ δεν έχω πάει ποτέ στη Ολυμπία, ούτε σαν θεατής!

Δημέας: Και τί σημασία έχει αυτό; Θα πας αργότερα! Είναι καλύτερα να προσθέτουμε κάτι τέτοια. *«...Και ανδραγάθησε υπέρ της πόλεως πέρυσι στις Αχαρνές και τσάκισε δύο τμήματα Πελοποννήσιων...»*.

Τίμων: Μα τί λες; Ούτε στον κατάλογο δεν ήμουν γραμμένος, επειδή δεν είχα όπλα!

Δημέας: Είσαι πολύ μετριοφρων Τίμωνα, αλλά εμείς θα ήμασταν αχάριστοι αν τα ξεχνούσαμε όλα αυτά. *«...Ακόμη και με ψηφίσματα και συμβουλές δεν πρόσφερε μικρές υπηρεσίες στην πόλη. Για όλα αυτά, η βουλή και ο δήμος και η Ηλιαία χωριστά κατά φυλές και οι δήμοι ξεχωριστά ο καθένας, και όλοι μαζί να στήσουν χρυσό άγαλμα του Τίμωνα, δίπλα στην Αθηνά στην Ακρόπολη, με κεραυνό στο δεξιό χέρι και ακτίνες στο κεφάλι. Και να τον στεφανώσουν με επτά χρυσά στεφάνια σήμερα κατά την παράσταση νέων τραγωδιών στα Διονύσια. Πρέπει για χάρη του, σήμερα να γιορταστούν τα Διονύσια. Την πρόταση έκανε ο Δημέας ο ρήτορας, στενός συγγενής και μαθητής του. Γιατί ο Τίμων είναι άριστος ρήτορας και όλα τ' άλλα όσα θα ήθελε να είναι»*. Αυτό είναι το ψήφισμα για σένα. Εγώ μάλιστα, ήθελα να σου φέρω και τον γιο μου, που προς τιμήν σου τον έχω ονομάσει Τίμωνα.

Τίμων: Μα καλά... Πώς έχεις παιδί, αφού εσύ, καθ' όσον γνωρίζω, είσαι άγαμος;

Δημέας: Μα θα πάρω γυναίκα, την χρονιά που μας έρχεται. Θα κάνω παιδί και το παιδί που θα γεννηθεί -και θα είναι φυσικά αγόρι- από τώρα το ονομάζω Τίμωνα.

Τίμων: Δεν ξέρω ποια γυναίκα θα σε πάρει, μετά απ' το βρομόξυλο που θα σου δώσω.

[Ο Τίμων χτυπάει τον Δημέα.]

Δημέας: Τί είναι τούτο πάλι; Επιχειρείς να γίνεις τύραννος και χτυπάς τους ελεύθερους πολίτες, ενώ εσύ ούτε γνήσια ελεύθερος είσαι, αλλά ούτε και πολίτης; Μα γρήγορα θα τιμωρηθείς για όλα και γιατί έβαλες φωτιά στην Ακρόπολη.

Τίμων: Η Ακρόπολη δεν έχει καεί άθλιε. Είναι ολοφάνερο λοιπόν ότι με συκοφαντείς.

Δημέας: Έγινες πλούσιος όμως, επειδή έσκαψες κρυφά κι έφτασες στον οπισθόδομο του Παρθενώνα.

Τίμων: Ούτε κι αυτός έχει σκαφτεί, επομένως ούτε κι αυτό θα γίνει πιστευτό.

Δημέας: Θα σκαφτεί αργότερα. Εσύ όμως, έχεις τώρα όλα όσα ήταν εκεί μέσα.

Τίμων: Ε δεν υποφέρεσαι! Πάρε κι άλλη!

Δημέας: Ωχ, η πλάτη μου!

Τίμων: Μη σκούζεις, γιατί θα φας κι άλλες. Εξάλλου, θα ήμουν εντελώς γελοίος, αν δεν τσάκιζα ένα ελεεινό ανθρωπάκι σαν εσένα, ενώ κατέσφαξα άοπλος δύο τμήματα Σπαρτιατών. Μάταιη θα ήταν και η νίκη μου στην πυγμαχία και στην πάλη στους Ολυμπιακούς Αγώνες... Αλλά, τί είναι τούτο πάλι; Αυτός δεν είναι ο Θρασυκλής ο φιλόσοφος; Σίγουρα δεν είναι άλλος. Άπλωσε και τη γενειάδα του, σήκωσε τα φρύδια του κι έρχεται όλο καμάρι... Αυτός ο ευπρεπής στην εμφάνιση, ο κόσμιος στο βάδισμα και σοβαρός στο ντύσιμο, από το πρωί αρχίζει και λέει τα μύρια όσα για την αρετή, κατηγορώντας εκείνους που χαίρονται την ηδονή και επαινώντας την ολιγάρκεια. Από την ώρα όμως που λούζεται και στρώνεται στο τραπέζι και ο υπηρέτης του προσφέρει το μεγάλο κρασοπότηρο -του αρέσει πιο πολύ το ανέρωτο κρασί- λες και ήπие το νερό της λησμονιάς, παρουσιάζεται εντελώς αντίθετος από τις πρωινές διδαχές του. Αρπάζει σαν κοράκι το φαγητό μπρος απ' τους άλλους και σπρώχνει τον διπλανό του με πασαλειμμένα γένια και φέρσιμο σκύλου, σκύβει στις γαβάθες σαν να περιμένει να βρει μέσα σ' αυτές την αρετή, σκουπίζει τα με το δάκτυλο καλά τις κούπες, ώστε να μην αφήσει ίχνος φαγητού. Πάντα κλαίγεται, ακόμα κι αν πάρει ολόκληρη την πίτα και το γουρουνόπουλο, δείγμα της λαιμαργίας και της αχορτασιάς. Μέθυσος και έκλυτος,

όχι μόνο ως το σημείο του τραγουδιού και του χορού, μα φθάνοντας στην βρισιά και στον θυμό. Επιπλέον, φλυαρεί ασύστολα την ώρα που πίνει και προπάντων για σωφροσύνη και ευπρέπεια. Τέλος, μερικοί τον σηκώνουν και τον βγάζουν έξω, ενώ κρατά με τα δυο του χέρια την αυλοπαίχτρια. Όμως και ξεμέθυστος, σε κανέναν δεν θα παραχωρούσε τα πρωτεία της ψευτιάς, της θρασύτητας και της φιλαργυρίας. Αλλά κι απ' τους κόλακες είναι ο πρώτος και πολύ εύκολα πατάει τον όρκο του. Η απάτη πάει μπροστά του και η ξεδιαντροπιά τον ακολουθεί. Γενικά, είναι ένα πάνσοφο πράγμα, από κάθε πλευρά σωστό και με ποικιλοτρόπως τέλειο. Θα κλάψει λοιπόν γρήγορα κι αυτός... Βρε, βρε, βρε! Καλώς τον Θρασυκλή! Χρόνια είχα να σε δω.

Θρασυκλής: Δεν έχω έρθει Τίμωνα, για τους ίδιους λόγους που ήρθαν οι άλλοι. Όπως έτρεξαν για παράδειγμα αυτοί που θαυμάζουν τα πλούτη σου, περιμένοντας ασήμι και χρυσάφι και πλούσια δείπνα, για να πουν πολλές κολακείες σ' έναν άνθρωπο, όπως εσύ, απλό κι ανοιχτοχέρη. Ξέρεις βέβαια ότι το κριθαρόψωμο, για μένα, είναι δείπνο αρκετό. Προσφάγι νοστιμότατο το θυμάρι ή το κάρδαμο και, όταν καμμιά φορά το ρίχνω στην καλοπέραση, βάζω και λίγο αλάτι. Πιοτό μου, το νερό από την Εννεάκρουνο. Κι αυτό το ταπεινό τριβώνιο που φοράω, καλύτερο κι από βασιλική πορφύρα. Το χρυσάφι καθόλου πιο πολύτιμο από τα χαλίκια του γιαλού. Κουβαλήθηκα όμως εδώ, μόνο για χάρη σου. Για να μην σε διαφθείρει το πιο πιο κακό και καταστρεπτικό πράγμα: Ο πλούτος. Εάν λοιπόν μ' ακούσεις, σίγουρα θα τον πετάξεις όλον στην θάλασσα, διότι είναι περιττός σ' έναν άνθρωπο αγαθό, που μπορεί να καταλάβει τον πλούτο της φιλοσοφίας. Μην τον ρίξεις όμως βαθειά, καλέ μου, αλλά μόλις μπεις στο νερό μέχρι την μέση, λίγο πιο πέρα απ' την ακτή και να σε βλέπω μόνο εγώ. Κι αν δεν σ' αρέσει έτσι, εσύ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, βγάλ' τον έξω απ' το σπίτι σου και μην αφήσεις για τον εαυτό σου ούτε έναν οβολό. Μοίρασέ τον σε όλους όσους έχουν ανάγκη. Εάν μάλιστα κάποιος είναι φιλόσοφος, είναι πιο δίκαιο να του δώσεις κάτι παραπάνω. Και σ' εμένα -αν και δεν ζητώ τίποτα για τον εαυτό μου, αλλά για κάτι φίλους που έχουν ανάγκη- φτάνει να μου γεμίσεις ετούτο το ταγάρι που δεν χωράει καλά καλά, ούτε δύο αιγινιτικούς μεδίμνους.* Πρέπει ο φιλόσοφος να είναι ολιγαρκής και μετριόφρων και να μην σκέφτεται τίποτε άλλο πέρα απ' το ταγάρι του.

[* Ο μέδιμνος ήταν μονάδα μέτρησης όγκου για στερεά προϊόντα. Υπήρχε ο αττικός μέδιμνος που ισοδυναμούσε με 51,84 λίτρα και ο αιγινιτικός που τον χρησιμοποιούσαν και σε όλη την Πελοπόννησο και ήταν κατά 30% μεγαλύτερος του αττικού. Γι' αυτό κι ο πλεονέκτης Θρασυκλής ζητά το δώρο του σε αιγινιτικά μέτρα.]

Τίμων: Εύγε Θρασυκλή. Είσαι αξιέπαινος γι' αυτά που λες. Μα πριν σου γεμίσω το

ταγάρι, έλα λίγο πιο κοντά αν θες να σου γεμίσω το κεφάλι γροθιές και να σε κάνω ασήκωτο απ' το ξύλο.

[Ο Τίμων χτυπάει τον Θρασυκλή.]

Θρασυκλής: Ω δημοκρατία και νόμοι! Σε ελεύθερη πόλη δεχόμαστε χτυπήματα από έναν καταραμένο!

Τίμων: Γιατί αγανακτείς καλέ μου; Μήπως σε ξεγέλασα; Μα θα σου προσθέσω και τέσσερις χοίνικες* επιπλέον... Μα τί είναι αυτό; Έρχονται πολλοί μαζί. Εκείνος είναι ο Βλεψίας κι ο Λάχης, ο Γνίφων και όλο το σύνταγμα που θα βογκήξουν. Καλύτερα ν' ανέβω σ' αυτόν τον βράχο τώρα, για να ξεκουράσω το δικέλλι μου και να μαζέψω ο ίδιος όσο πιο πολλές πέτρες γίνεται και να τους πετροβολήσω από μακριά.

[* Ο χοίνικας ήταν μονάδα όγκου για ξηρά προϊόντα και ισοδυναμούσε με το 1/4 του μεδίμνου.]

[Ο Τίμων ανεβαίνει στον βράχο κι αρχίζει να πετάει πέτρες σ' αυτούς που πλησιάζουν.]

Βλεψίας: Καλά βρε Τίμων, μη βαράς! Θα φύγουμε!

Τίμων: Ναι, αλλά όχι χωρίς αίματα και τραύματα!